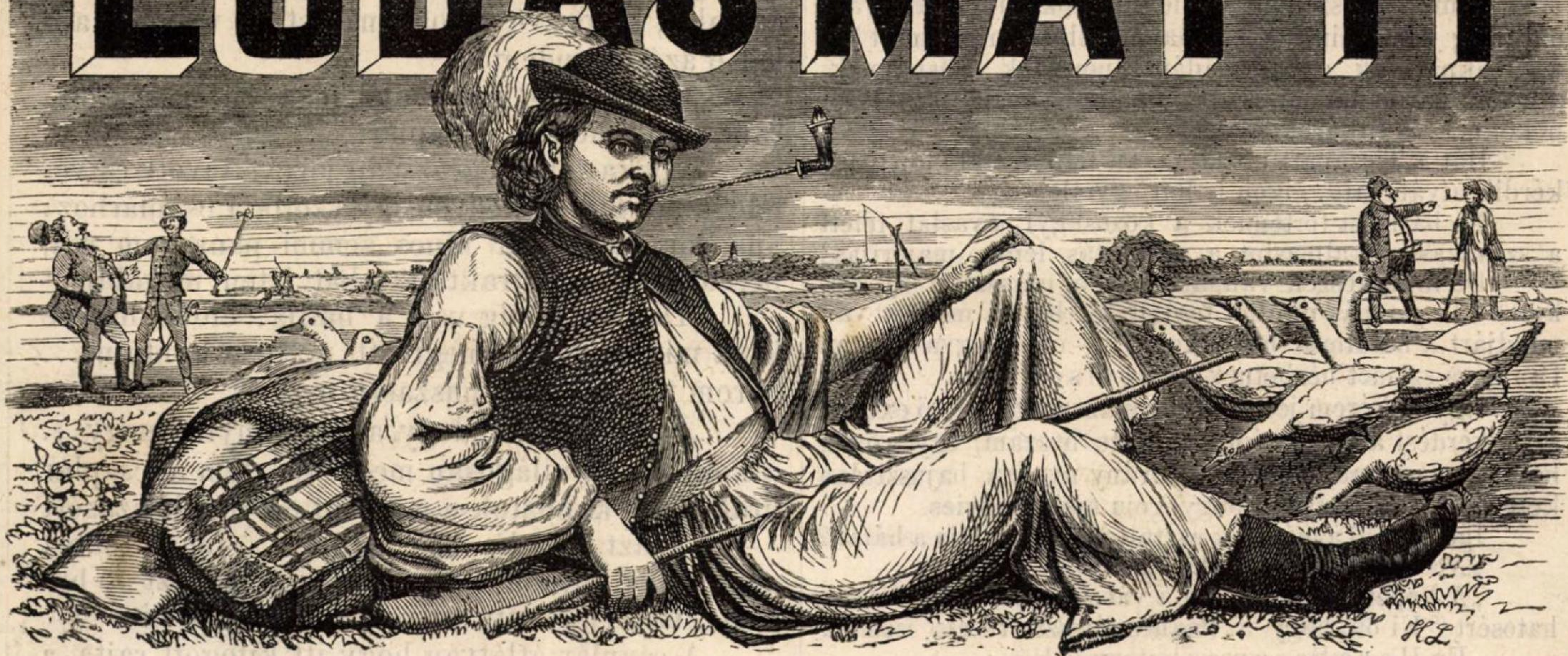

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, april 14. 1867. 2. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Barátok-tér 9. sz., ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Legujabb alkotmányos népdal.

Ad notam : Ne szidd német a szentemet,
Te lopod az én pénzemet.

Kiviritott a kikirics . . .
Tubákszinü virága, —
Hej huj! ez az uj szabadság!
Jaj de borsos . . . de drága.

Adsza német paroládat . . .
Ha már barátok vagyunk?
Rugd le azt a bő plundrádat —
Majd mi szükebbet szabunk.

Félöl magas köcsögödet
Jobb a handlénak adod,
Tedd a helyett most fejedre . . .
A magyar diszkalpagot.

Ne csoszogjon a kalucslid,
Nesze egy pár sarkantyú . . .
Ezt üttesd fel a sarudra . . .
Akkor leszesz szép fattyu!

Rongyos avult köpönyeged, —
Kitatarozzuk szépen, —
Asztalfőre ültetünk fel . . .
Aranyos karos székben.

Kardot kötünk oldaladra,
Hogy ne járj több hopszaszát.
Ne félj, hogy azt — kit mi védünk . . .
Egy könnyen megszalasszák.

Hogy ha pénz kell? azt is adunk,
Notabene papirost, —
Mert aranyunk és ezüstünk
Biz isten nekünk sincs most.

És mind ezen szivességért . . .
Tudod-e hogy mit kérünk?
„Ne szidd német a szentünket"
. . . Igy talán öszveférünk.

LUDAS MATYI.

Ludas Matyi csevegései

az országgyülés kakasülőjén.

Szent Kleofás! nem hijába hogy utolsó ülés van, de ugyan üresek a padok.

Nini ... hiszen a baloldalon sokkal többen vannak még jelen, mint a jobboldalon. Elhiszem azt, mert hát a Deákpártnak egyharmadát kinevezték főispánnak, a másik harmadát miniszteri tanácsosoknak, osztályfőnököknek és titkároknak.

Hát a Tiszapárt közül ugyan lett-e valaki főispán? kérdik atyámfiai... igen is lett egyetlen egy.

No ha most történnék a közösügyi javaslat felett a szavazás, alkalmasint a minoritás lenne majoritás!

De nini készen vannak már a miniszteri uj székek?... pompás positiót foglaltak; hátok mögött van mindjárt a hatalmas bedekkung, — ennélfogva bátran farkas szemet nézhetnek a tigrisekkel.

Ugyan kérem jelen van a fináncziminiszter ő excja? ezt a kérdést a szomszédom intézte hozzám, egy vörös-haju, duplaszemü, piszeorru, sovány nyurga bajusztalan kettős szakálu és tarka bugyogóju emberspécies.

Igen, ott ül a második asztalnál ni ... látja a hátát?

„Ah csak a képét láthatnám."

„A képét megveheti ön a váczi utcza szegletén egy hatosért." Ki ön, hogy a fináncziminisztert sem ismeri?

„Én Harabasewszky vagyok."

„Harabasewszky?... ühm, ön az a derék adószedő a Tiszazugon, a ki, oly fortélyosan betudta szedni az adót?... Na amice! magának itt nagy jövője lesz."

„Gondolja ön?"

„Ó bizonyos vagyok benne s legközelebb ajánlani fogom önt a fináncziminiszternek."

„Ki ... ki ... kihez van szerencsém?"

„Én Ludas Matyi vagyok." E szavakra az én Harabasewszkim, mintha puskából lőtték volna ki, ugy ugrott el mellőlem, s vágott olyan szemet reám, mintha mondta volna: na hiszen köszönöm az auffirolást — de nem kivánom.

No de legalább eldiskuráltuk azt az unalmas időközt, mi alatt Miletics Szvetozár magyarul fogalmazott inditványát szerb nyelven felolvasta.

Halljuk most Szentkirályit, e derék férfiut, ki az elnyomott nemzetek részére koporsó raktárt szándékozik felállitani ... Nem rosz gseft lesz különösen egy doktornak.

Ugyan megvigasztalt bennünket ezuttal is a kandidátus polgármester ur, azt mondván a többek közt, hogy: „Magyarország megmarad, ha nem is mint Magyarország — de mint ország" óh opportunus bölcseség! mely meghajolsz a legkisebb szellőnek is ... mint a lengenád, szervusz neked ... jó éjszakát.

Nini ... hát a talán Babes, a ki a belügyminisztert igaztalan tény elkövetése miatt vádolja? ... no hiszen jobb lett volna neki is vakon nem születni. Ugyancsak megfelelt neki a belügyér. Eszembe is jutott rögtön Holdmezei Cserei Berei Farkasnak pattanós epigrammája, mit a népszerü költő Igaz nevezetü bécsi ágensre — ki épen turpis embernek ismertetett Igaz Dániel, egy becsületes polgár neve napján, a vendégek kivánatára rögtönzött; mely igy hangzik:

Ha igaz, hogy a gaz — arany közt is szemét?
Az igaz **Igaznak** *tisztelem érdemét.*
De a kit csak névvel neveznek **Igaz**-*nak*:
Az, gazabb a gaznál — ezt mondom igaznak.

Tréfás adomák.

Obsitot kapott a baka s pár huszassal zsebében megindult hazafele. Egyik sváb városban bemegy egy korcsmába s ki vág egy huszast az asztalra, kérdezve a korcsmárost, ha valyon kaphat-e azért mindent?

„Óh igen is kap mindent csak tessék parancsolni" mondá a csaplár.

A baka tehát egész nap jól evett ivott, estvefelé aztán felkerekedvén, igy szólla a csaplárhoz: „na korcsmáros ur nincs semmi panaszom reá, becsületesen megtraktált, tehát isten megáldja."

„De nem addig van a hallja! előbb fizesse ki, a mit megevett, megivott... itt a kontó ni... három tallér és két huszasra megy."

„Nekem az mindegy, akármennyire megy... a kontója, én világosan megkérdeztem a csaplár urat, hogy kaphatok-e mindent ezért a huszasért — s ön azt mondá, hogy igen ... tehát többet nem vehet rajtam igazságosan, mint azt a huszast, mely most itt ott van az asztalon ni."

A csaplár átlátván hogy itt kifogott rajta a furfangos baka, igy szólla végre: „Tudja barátom tegye el azt a huszast, még én adok azon felül egy tallért ... ha megteszi a mire kérem"...

„Hogy ne tenném, megteszem biz én szivesen, csak ide azzal a talérral"... „Itt van no hát fogja... Látja átellenben azt a magyar korcsmát... a vörös ökörhöz? Annak a gazdája szörnyü ellenségem nekem, vendégeimet mindig elcsalja tőlem; menjen oda ... és szedje rá azt is ugy mint engem....

„Sajnálom, de azt már nem tehetem," felele a baka.

„Hát mért ne tehetné?" kérdé meghökkenve a csaplár.

„Azért, mert már ott tegnap voltam, és az két tallért adott, hogy az urat szedjem rá."

Hogy alkudott az egyszeri czigány a szolgabiróval?

Ezernyolczszász negyvennyolczban szolgabiró elibe került a czigány, valami lúlopást fogtak reá, a more azonban erősen állitotta, hogy a lú saladt el vele, ő nem lopta, hanem cserélte, a páksust meg elvesztette.

„No czigány nem a lóért, hanem épen azért kapsz most 50-et, hogy a pakszust elvesztetted."

„Jaj nágyságus fűfübiró uram! csokolom kezsit, lábát, most azs egés világ negyvennyolcsas, — én is hadd legyek a, — parancsolja meg annak a pimas hajdunak, hogy rajtam csak 48-on kezdje az olvasást."

Uj nóta

az uj szabadságról.

A népnek irta Szakál Lajos Békés városi képviselő.

Ujra virad? örvend is a nép..
A negyvennyolcz hogy életbe lép.
A szolgaság lánczа már lehull...
Milliók panasza elnémul.

Visszaállnak mind a vármegyék, —
Hogy magukét ők is megtegyék;
Szabad választás és szabad szó...
A mig még több, szabad sajtó!

Tizennyolz év sok bajt hagyott ránk,
Rögtön ujjá nem lehet hazánk.
Egyidőre legyen türelmünk —
Hogy igazán rendbe jöhessünk.

Szomszédinkkal uj frigyre lépünk,
Megszabva jog s tehermértékünk.
Kiki tudja meddig seperjen, —
A más háza elé ne menjen.

Kinn is benn is legyen békesség,
Számunkra most ez az üdvösség;
S ki nélkül e hon csak puszta kép,
Éljen az erő, — éljen a nép.

Régi nóta

a régi szabadságról.

A népnek énekli Ludas Matyi leendő képviselő.

Megvirad még, hidd el azt magyar nép!
Jaj be várjuk, jaj de ránk illenék;
Alkotmányunk régi sánczairul, —
Jóllét, béke, hajh de soká virul.

Adja az ég, oh de minél elébb —
Restauráljanak a vármegyék,
Választhasson a nemzet szabadon,
Ne nyomhassa őt el a hatalom!

Magunknak but, óh mi nem okozánk,
Fukar a sors jelenleg is hozzánk.
Hogy segitsünk a drága hazán,
Vállat válhoz vessünk igazán.

A ki velünk szivből egyetért,
Szeressük azt mint testvér a testvért.
Ki jobbot nyujt, nem lehet az ellen,
Hogy bennünket végképen elnyeljen.

Szent legyen hát régi törvényünk,
Vigyázzunk ha ujat cserélünk.
A szabadság ne legyen ábrándkép!
Csak igy lesz majd elégedett a nép.

Tigriskörmök.

Sokan kérdezősködnek Ludas Matyitól, ha valyon nem tudná-e megmondani, hogy hát mi volt az a halaszthatlan fontos ok, mi miatt a képviselők körlevelek által szólittattak fel, hogy el ne távozzanak?

Az a fontos ok bizony édes atyámfiai! ha a spiritusom nem csal, a volt: hogy az ujonnan kinevezett főispánok a képviselőknél előbb mehessenek szét illető megyéikbe, hogy ott kapacitáljanak.

Egy jobbitott képviselő, ki mellesleg mondva a miniszteriumnál zsiros konczot kapott, — mintegy sajnálkozva mondá egyik balista barátjának: „látod pajtás! ha nem lettél volna oly dühös tigris, — mostan septemvir lehetnél."

„Nem lennék én czimbora! decemvir se, pedig azt már te is megengeded ugy-e hogy a decemvir nagyobb ur a septemvirnél", felele a tigris őszintén.

A bécsi udvari kappelmaiszter nem akarja engedni, hogy a koronázási mise zenéjét más irja meg. Hát csak tessék megirni kappelmaiszter ur! hanem most az egyszer a taktust már csak mi szeretnénk ütni.

Mármarosban az orosz, oláh és az örmény örökös czivakodásban van egymásközt a felett, hogy melyik nemzet teszi már tulajdonképen a többséget?

Az orosz azzal dicsekszik: hogy ők Mármarosban száztiz ezeren vannak; az oláh ezen szám ellen többséget kimutatni nem birván, egyszerűen tagadja az oroszok állitását; az örmény pedig megesküszik reá, hogy mind két nemzetnél, tehát az orosz és oláhnál is többen vannak, ha a kecskéket is oda számitják.

Na Fiume is megszabadult Murawieffjétől — Smaicstól... Noha a magyar kormány által korántsem magyar, hanem egy Cseh neveztetett oda biztosul, mindamellett reméljük, hogy a derék Fiumeieknek nem lesz okuk igy kiáltani fel: „bizony csehül állunk mi még most is."

A politikai lapok ugy szaporodnak most, mint a gomba, mire pompás esős idő jár. Hanem az a furcsa, hogy mindmegannyi kisebb nagyobb mértékben miniszterialis organum ohajt lenni. Ezek is ugy gondolkoznak, mint az egyszeri czigány, kitől midőn kérdeznék: „micsoda vallásu vagy more?" aztfelelé: „a falu vallásán". Ilyen a napi sajtó is, mely a hatalom pártján áll rendesen.

Kivétel ezen handabandázó lapok között egyedül a „Magyar ujság"; ez a valódi liberális lap, mely a nép szabadságát védve, bálványt nem imád és önzőérdek felé nem kacsintgat.

Ludas Matyi tehát csak is e lapot, a „Magyar ujság"-ot ajánlja előfizetőinek figyelmébe.

Üdvözlő felirat Sopron városához.

Te vagy az óh Sopron! mely engem egykoron,
Sok érdemeimért diszpolgárrá tevél, —
Látom a nemes vér nem válik át vizzé, —
Mert Magyarországon te vagy az egyedül,
Mely az alkotmánynak hódolati jelül —
Uj adó czimtáblát festetél németül.

Smerling, soproni diszpolgár.

Bőze generális

Hősünk mint obsitos baka sétál Milánó utczáin, előtalálkozik páter Padróval, és az jövedelmező pénzforrást mutat neki.

Hősünk csakhamar 44 tallért keresvén, barátságos uton megosztoznak páter Padróval, s azután őt nem látja többé Milánó.

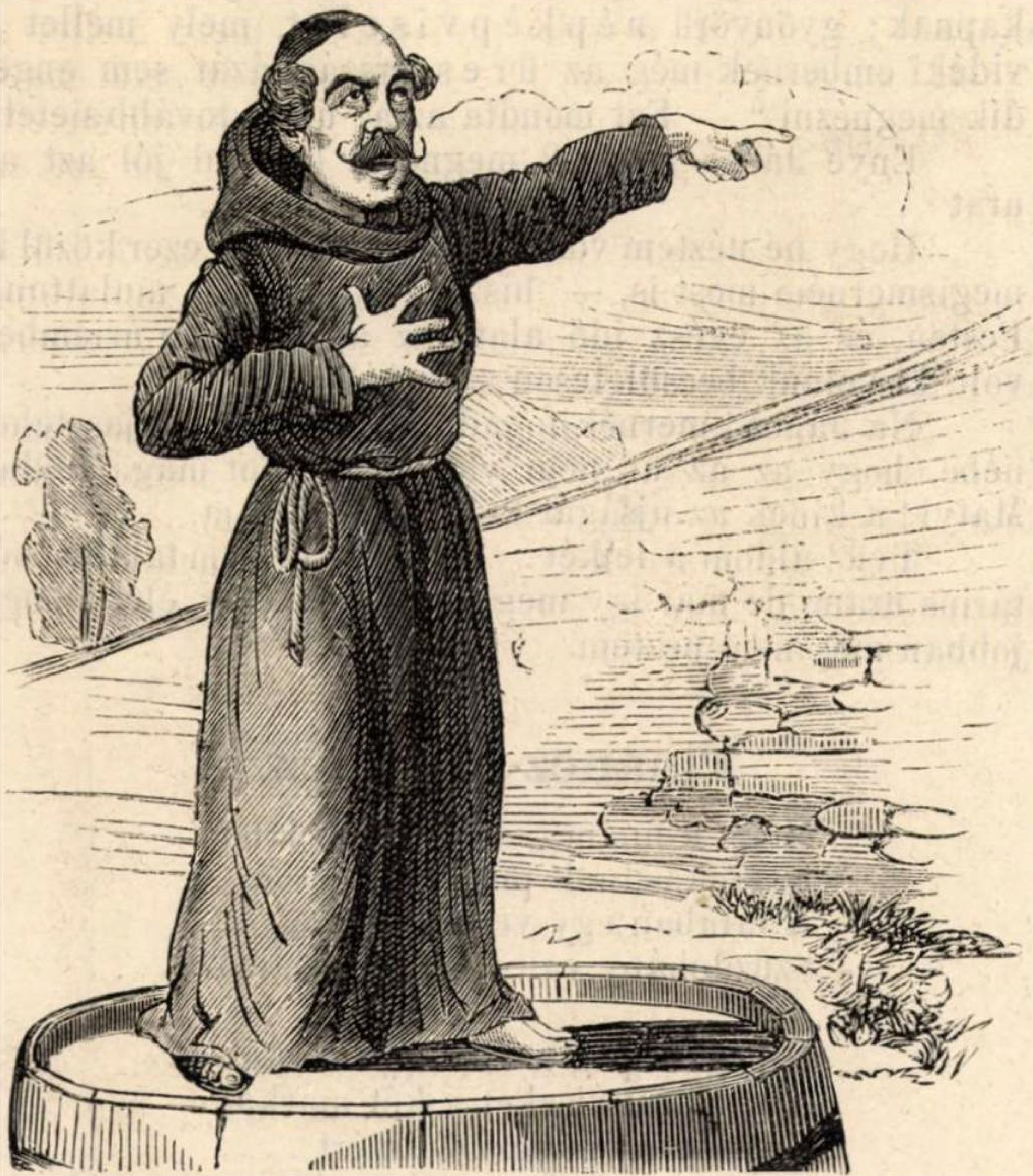

Hősünk Dargónál vitéz tetteket visz végbe, ugyanis meglátván az ellenséget, csapatját ekép bátoritja a csatára: „Na fiuk! ki merre lát, hordja el az irhát, majd szaladok én elől, a ki utól ér, — rugjon a hátulsó . . . sarogjámba“.

Hősünk a dargói vesztett csata után generalisi ranggal quétál ohne karakter, de mivel pensiót egy hunczut krajczárt sem kap, kitanulja a prókátorságot, s beállit Esztergomba az ügyvédi diplomával.

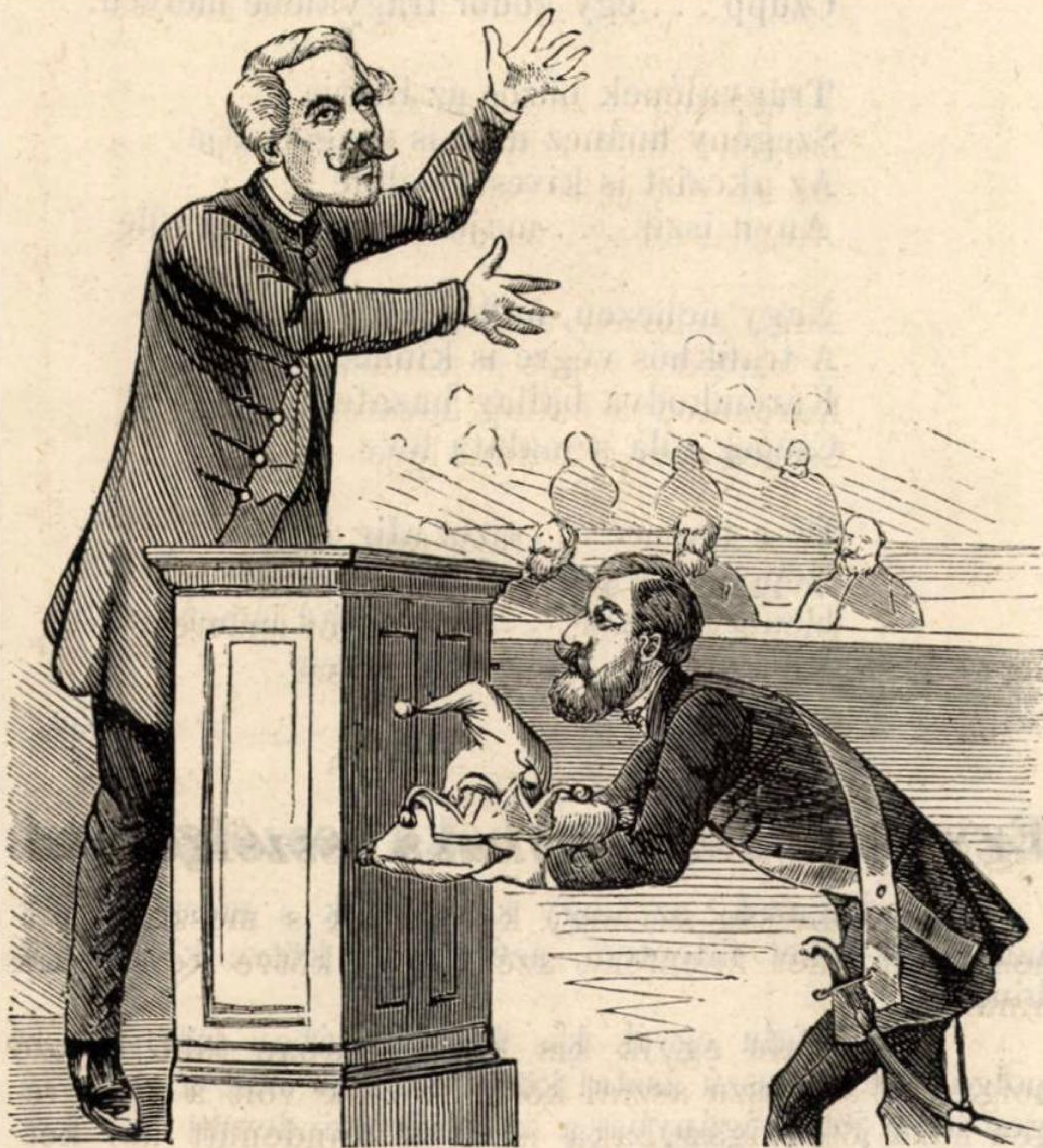
viselt dolgai.

Hősünk meghallván, hogy az országgyülés egybe fog hivatni, kezdi magát a szónoklatokban gyakorolni, és . . . beszél a levegőben . . . a f a l a k n a k.

Elkövetkezvén a képviselő választás ideje, hősünk bucsut járat a néppel, megeskűdtetvén azt egy kereszt alatt, hogy ő ¡reá adja voksát — elválasztatja magát képviselőnek.

Hősünk hetedhét országra szólló . . . dörgő hangjával diadalt arat, és remek szónoklataiért az összes kép viselők brávoi között megkapja az érdemlett jutalmat, . . a csörgő sapkát.

Hősünk hivatalért folyamodik a miniszteriumhoz, hivatkozván azon érdemeire, hogy ő mindig a majoritással szavazott. — A miniszterium zavarban van, hogy ily jeles és m a g a s á l l á s u nagy hazafinak minő polczot adjon; Ludas Matyi ajánlatára végre is kinevezi őt a gödöllői kastélyba p o r t á s n a k. Ecce . . . homo.

Falusiak látogatása Pesten.

Adjon Isten jó napot nótárus uram!

Hozta Isten János gazda! Nohát szerencsésen megjárta Pestet? mit csinálnak az országgyülésen? Ugyan mit bámul ugy rám János gazda? Csak föl kell tennem róla, hogy az országgyülést megnézte, ha már egyszer Pestre került? Hiszen Pesten lenni és az országgyülést meg nem nézni, annyi, mint Rómában járni és a pápát nem látni.

Bizony nem rajtam mult, hogy be nem mehettem. Hát én, Bálint szomszéd, Csergő András, Konczor Mihály meg a molnár koma eleget sürögtünk, forogtunk, hogy bejuthassunk; de mert böcsületes falusi embör kinézésünk van, egy magyar ruháju, de németül sandrikáló, bokáig érő zsinóros prémes reverendáju nagy botos uriembör lejebb igazitott, azt mondván: „Ot fan hácznagi kanczláj!“

Elmentünk hát a másik kapuhoz; ott meg egy vörös zsinórral kihányt atillás és magyar czimörös kalapu urforma azt mondta, — hogy a karzati jegyek már mint elfogytak. —

Szembe állottunk tehát az országházzal; oda támaszkodtunk a vasrácsos keritéshez és pipaszó mellett elbeszélgettük az időt. A kik mellettünk elhaladtak, azok azt mondák, hogy most valami közös ügyre voks lnak. minek mi a hirét sem halottuk — Mikor aztán a sok nagy ur, népség és fejér cselédség az országházbúl kijött, és a nép mind elment volt, azt gondoltuk, hogy most már elég tág lesz oda bent. Nagy alázatossággal folyamodtunk hát a bokáig érő reverendás német urhoz: „Becsölettel kérjük, engedje meg nekünk a haza áldására épült ezen házat belülről is megtekintenünk, ha már kivülről megnéztük, mert a jó Isten tudja, hogy mikor jöhetünk megint Pestre.“ ... De az ezüst gombu botos német kapus nem tágitott. Arra jőve egy derék ember, alkalmasint ujságiró lehetett, mert sok ujság volt a zsebében. Ez osztán oda mondogatta a bundás estrázsának, hogy miféle disznóság az, hogy a szegény falusi embereket még az országház megnézésétől is eltiltják; az ország pénzével fizetett inasok is azt hiszik, hogy a falusi embernél különb emberek; pedig, azt mondá továbbá, mig ti itt henyéltek, azalatt ezek az emberek véres verejtéket izzadnak, hogy az adófillérjeikkel a ti fizetéstekhöz hozzájáruljanak, tán csak nem féltek, hogy ellopják a miniszteri padokat, ha a teremet megnézik? Jaj hogy az uristen áldaná meg azt a jó urat, mert hát a kapus megszégyelte magát és beeresztett

No de mikor az első ambituson körösztül és néhány kőgarádicson fölmenénk, egy üvegajtóhoz értünk. Az üvegajtó mögött vagy hat darab magyar czimeres kalapu legény állott

„Mit keresnek itt kendtek?“ rivalgának reánk.

„Tisztelettel esedezünk; az országházát nagyon kivánnánk megnézni,“ mondám én illő alázatossággal.

Mind hatan a k e z ü n k r e néztek.

Én nem tom nótárus uram! de tán azért, mert azon nem volt fehér keztyü mint az övéken; az egyik a hat közül azt mondta, hogy „nem szabad!“ és a kúcsot belül ráforditá. Nekik tudni kell a regulát. Lesomfordáltunk tehát szomoruan a kőgarádicsokon, kalapunkal kezünkben, a mikor az egyik a hat közül a többi ötnek alkalmasint tót nyelven azt mondta: „Schnorrer!“

A hogy a kis utczából a vasutas nagy utba kanyarodánk, előtaláltuk megint azt a vörös tollas urat, a ki a reverendást jól megpirongatta, csudálkozva kérdé tőlünk, ha valyon oly hamar megnéztük e az országházat? — „Dehogy néztük uram, be se tettünk a lábunkat; kitették a szürünket.“

„Isten áldja meg földiek; a Döbrögiek ezért kikapnak; gyönyörü n é p k é p v i s e l e t, mely mellet a vidéki embernek még az ü r e s országházát sem engedik megnézni.“ — Ezt mondta az az ur és tovább sietett.

Enye János gazda? megnézte kelmed jól azt az urat? ...

Hogy ne néztem volna notárius uram! ezer közül is megismerném most is, — hiszen három nap mulattunk Pesten, és az egész idő alatt az az egyetlen uriember volt, ki velünk becsületesen szóba állott.

Na János! mernék fogadni kendnek a borjas tehenébe, hogy az az ur nem volt más, mint maga Ludas Matyi! a kinek az ujságát kelmed is járatja.

Tyü! áldom a lelkét... alig ha el nem találta nótárius uram, de már igy még is bánom mig élek, hogy jobban meg nem néztem.

Fináncz-románcz.

Megy a fináncz, viszi trafik lába ...
Kiskokasdnak puszta falujába,
A faluban egy verem aljába ...
Szűzdohány van rakva gardamába.

Kipeg, kopog a csizmája sarka ...
Átkozottul viszket a két marka,
Értesité a fináncznkomiszert ...
Hogy ma minő pompás gseftre tesz szert.

Merengve a drága gondolaton ...
Hány száz forint leend a jutalom?
A sötétben kissé félre téved,
Czupp ... egy gödör trágyalébe mélyed.

Trágyalének büzös az illatja ...
Szegény fináncz még is szagolgatja ...
Az akczizt is kiveszi belőle ...
Anyit iszik ... majd meg pukkad tőle.

Nagy nehezen, midőn nyakig ázott —
A trafikhős végre is kimászott,
Káromkodva ballag hazafele ...
Csepeg róla a maláta leve.

De a fináncz ... tizet alig lépe.
Hopp ... a pokol fogadja ölébe?
Dehogy pokol ... hisz én jól ismerem —
Mit keresett, épen az a verem.

Kakuk.

Egy obsitos czigánybaka beszélgetései.

Régi igazság az, hogy katonának s messziről jöttnek sokat lehet fillenteni, azért is .. kötve kell nekik hinni.

X... falu egyik kis korcsmájában több borozó polgár ült a hosszú asztal körül, köztük volt a nem régen haza jött czigánybaka is. Mint mindenütt hol ketten, hárman összejönnek, a világ állásáról foly a beszéd — borozó polgáraink is csak hamar áttértek a politikára. — Szóba jött a lefolyt burkus háboru is. Felszólitották az obsitost, hogy beszéljen nekik katonai kalandokat, irja le nekik a Poroszokat, valjon olyan forma emberek-e azok, mint más, vagy valami táltosok?

Az obsitos nem kérette soká magát, mert a bakánál kivált ha még hozzá czigány is, — készen áll a . . hazugság. Beszélt nagyszerü csatározásokról. Elmondta hogy mint mentette meg többi közt kedves kapitányát a fránya burkusok keze közűl; mint vesztették volna meg itt vagy amott a nagy csatát, ha ő véletlenségből ott nincsen, s több efféle kézzel fogható hazugságokat elősorolt, természetesen mindég ő volt a fő személy.

Bizony hallja kigyelmetek — igy folytatta tovább beszédét — nem voltam én mind'g ilyen földhöz ragadt, minőnek most látnak! — Azért hogy most már nadrágom rongyos, hogy az obsittal kapott fejelésem a talpával váló perben van — nem voltam én csak ilyen olyan ember.

Tudja kendtek! mikor én Bécsben, abba a nagy városban feküdtem, hol akkora magas torony van, hogy reggeli hat órától déli tizenkét óráig meg tart mig a tetejére felnézhetünk, — hej ott volt ám a világ csak! Volt pénz annyi, mint a granáriumban az egérfiu, kivált az ilyen magas forma embernek, mint én la!

Hát egyszer a többi közt a rezidencziában sirbakon állottam. Egyszer csak jő a király, én haptágot csináltam, ő pedig hozzám jő, rá üt a vállamra s igy szolt hozzám nyájasan: „Hogy vagy te Péczú?“ Hát csak igy komiszan felséges uram ni, se pénz, se posztó, feleltem én. A felség meg csoválta a fejét, aztán egy nehány fehér huszast vetett elimbe a porba s fel ment a garádicson, de fél szemével mindig reám sanditott, mert tudják kendtek, ha ekkor lehajlok, — halál fia vagyok. Alig is vártam hogy fel érjen, rögtön felszedtem a pénzt, bizony sok jó borra kifutott.

Másnap azon vettem észre magamat, hogy talpig uj mundurt kaptunk. No Péczú gondoltam magamba, te alig ha rosz fát nem tettél a tűzre, mert hogy ez mind értem volt, azt szentül hittem. Ki volt parancsolva az egész svadrony. Egyszer csak jő a kapitány, kezébe volt egy nagy fekete pecsétes levél, szeme ki volt sirva, s előttünk meg állván igy szólt hozzám: Hej Péczú! Péczú! te vagy ennek az inditó oka? Mit vétettem én neked hogy elárultál? Fizessen meg az Isten neked ezen jóságodért, hogy engem hivatalomtól meg fosztottál — még egyet fordult, aztán a front előtt fejbe lőtte magát.

Lássa kendtek ilyen ember voltam én Bécsben, de magok talán ezt else hiszik ugy-e?

Adomák.

Két falusi gyalog agarászó uracs, rettentően dicsérte egyik a másik előtt saját agarát, — mint czigány a lovát. —

Kimentek tehát próba agarászatra, s fel is ugrattak egy nyulat csakhamar, de mielőtt azt a két agár megközelithette volna, egy homok buczkán keresztül nyul és agár eltünt szemeik elől.

A mint tehát az uracsok fáradtan keresnék kutyáikat, szembe jő velök a czigány, kérdik töle:

„Héh czigány! láttál e erre agarakat futni?“

„Igen is láttam, ugy saladtak arra ni . . . mint a forgó sél.“

„Hát aztán more! a fekete vagy a veres futott elöl?“

„Perse hogy a veres futott elöl.“

„Talán nem jól láttad dádé!“ monda a fekete agár gazdája, ki sehogy sem volt a kapott felelettel megelégedve; azért ujra kérdezé a czigánytól: „látta e bizonyosan, hogy melyik futott jobban, melyik volt az első?“ a fekete-e vagy a veres?

„Igen is láttam mind a két sememmel, hisen ép az orrom előtt futott el mind a három. Egy kis veres agárka — olyan nagy hossu füles saladt legjobban, a másik kettő nyomába se hágott az elsőnek.

Na pajtás hallom hogy ügyvéd lettél? Van-e aztán már pered?

„Van bizony nekem czimbora! elég . . . a feleségemmel.“

A csizmadia föld története

X . . . faluban.

A hat sukkos bölcsőt sok ember láthatta . . .
Mely a két Murait egykoron ringatta,
Most már mind a ketten akkorára nőttek:
Hogy beillenének égi meszelőknek

Régi példabeszéd, mihelyt csizmadia!
Okos annak minden ija—faja—fija;
Tehát a két testvért kellene látni csak —
Hogyan áll kezükben musta, ár és bicsak?

Boldog, boldogtalan tőlük kér tanácsot,
A mihez ők fognak, van is ám áldás ott . . .
És mert nagy szája van a két Murainak:
Megtették a falu kolomposainak.

Egyszer felzudult a falu szegény népe,
Hogy nekik bizony csak több kenderföld kéne; —
De a földes urtól ki merné azt kérni?
Kiált fel Murai: „hát ki más? mint én ni.“

Megindul Murai s a nép sürü raja,
Követi vezérét nagyja és apraja;
Az egész falunak ifja ugy mint véne . . .
Gyors lépésekben a földes urhoz méne.

„Méltóságos goróf!“ — igy kezdé Murai . .
Nagyságtok e falu jóttevő urai!
A kenderföld kevés — kérjük tehát szépen,
Adjon egy darabkát még kegyelemképen.

Nem is veszett kárba a szép szó és kérés, —
Szólt a gróf: „tehát a kenderföldjük kevés?
Volt hü jobbágyimra vala mindig gondom —
Háromszász lépéssel ezennel megtoldom.“

És indult Murai! . . . a tömeg nyomába —
Hogy az uj adományt vegye birtokába . . .
Örült, ugrándozott a falunak népe:
Mert Murai mindig egy egy ö l e t lépe.
Ennek emlékére — igy mondja a rege:
Csizmadia föld lőn a kenderföld neve.

Tatár Matyi.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Mondja csak Mihály gazda! hozott valami jót a khüvetőnk az országgyülésrül? khend csak thodhatja, mert hiszen Mihály bátya volt a leghübb fü khortese.

Mihály. Hozott ám fityfenét. . azt mondta: hogy várnunk kell még, — az ország tartsa meg a koronázást, vagy mint ő szokta mondani . . . a keresztelőt, azután majd bővibben leszünk mindennek.

Iczik. Hát a dohányról nem beszélt a khüvet ur? khell e még nekem khenteknek sokáig árulnom a trafikot?

Mihály. De bizony szóllott arról is valamit, ha jól értettem azt mondta hogy: az idén még minden ugy lesz, mint volt, mert a monopoliumnak még igen sok tubákja és dohánya van a magazinokban, előbb azt el kell fogyasztani, a tubákot a nimetnek, a dohányt pedig a magyarnak.

Iczik. Hát restóráczió mikor lesz már Miskha bátya! emlékszik még khend arra; mikhor a khüvetünk azt ánzógolta, hogy ha ütet megválasztjuk, a mostani beamtereket mind ki dobálja? nü . . . thalán már elfelejtette khend!

Mihály. No az igaz, hogy azt igérte . . . mert csak kellett valamit igérnie . . . mivel a nép ragaszkodását magának megszerezze, — de lássa szomszéd! ha már uj évig ugy marad minden, mint eddig volt, akkor a mostani beamtereket is kár változtatni, mert ezek a jó urak ismerik már a rendszert, nem kell nekik beletanulni. Aztán meg az is hiba ám lássa szomszéd, hogy nincsen pénzünk a tisztviselők fizetésére, tehát olyannal kell beérnünk a milyen van. Én most is azt mondom . . . hogy rosszul tette az országgyülés, hogy a mi követünkre nem hallgatott. Őt kellett volna megtenni fináncz-minisztěrnek. Bezzeg lett volna bankó annyi . . . mint ó Budán zsidógyerek . . . Vihettük volna zsákkal a vásárra, mint a csöves kukoriczát . . .

Iczik. Mihály gazda! . . csak látom én, hogy khend még is okos ember . . . nem olyan thükfilkó, minőnek én gondoltam, hiszen khend épen oly gyünyürüségesen beszél mint Besze János.

Ludas Matyi gyorspostája.

Friss ujságot mondok
Most a pudlikumnak,
Érzsem már a sagát . . .
A nagy háborunak.
Jaj csak . . . ast tudnám hogy
Ki az ellensigem?
Seretnék én azssal
Kibikilni sipen.
Sörnyü veszidelmes
Azs a gyüsüs puska . . .
Akárki lü vele . . .
Burkus vagy a muska.

Kedves gyüjtőinknek: Horváth Imre, Vajdavits György, Gánóczy Flóris, Skriván István, Szatmári Károly, Simásko Bolezláv, Lott postakiadó uraknak:

Buzgó pártfogását ha meg nem köszönénk:
Nemes szivök iránt méltánytalan lennénk.

J . . . József huszárőrmesternek Felső-Ausztriába: A küldött becses arczképet betettük az albumunkba, ott van annak méltó helye . . . Azokat a huszárcsinyeket alig várjuk.

K . . . Imrének Öcsödre: „a mult és a jelen" jövőre megjelen.

B . . . Ernőnek Ipoly-Nyékre:

Szeretné azt irni mostan Ludas Matyi,
Nyere a sorsjegye . . . Eskeles! zaplatyi,
A nyertes számokhoz közel sem járt ám a
Huszezerháromszáz tizenegyes száma.

Oláh Lajos polgártársnak Kisujszállásra: „Ludas Matyi" nem politikai ujság, hogy az országgyülési batározatokról bővebb és plane komoly tudósitásokat hozzon. Ha ezeket kivánják tudni polgártársak! akkor járassák a „Magyar ujságot" ezt ajánljuk.

Zilahy Pál urnak: A „hétfejü Sárkány??"-nak hozzánk intézett sürgönyében kerestük a viczczet, de fájdalom! nem találtuk. Szja! az élczlap szerkesztéséhez is érteni kell, mint a pipaszár sütéshez. Mi tehát nem utaljuk önt az „1848"-nak adott replikánkra, csak annyit mondunk önnek: „sok lud disznót győz."

A kiadó-hivatal sürgönye.

Gasparik Gusztáv urnak Csévre: Ludas Matyira a „Pesti Hirnök"-höz még márczius 30-án beküldött előfizetési pénzt a kiadó-hivatal csak április 12-én a reclamatio vétele után kapta meg, — s igy az 13 napig hevert a Pesti Hirnöknél.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.